

Család- és gyermekbarát oktatás Békéscsabán

Dedinszky Gyula (Július Dedinsky) evangélikus lelkész és helytörténész nevét viseli mostantól Békéscsabán az az utca, ahol az alföldi szlovák közösség egyik legfontosabb intézménye, a Szlovák Gimnázium, Általános Iskola, Óvoda és Kollégium épülete található. E tanintézet az Országos Szlovák Önkormányzat (OSZÖ) által fenntartott három oktatási intézmény egyike. Míg az óvodát és az általános iskolát túlnyomórészt békéscsabai gyerekek látogatják, a gimnáziumba Békés megye más településeiről is érkeznek diákok. Több mint harminc évvel ezelőtt e sorok írója is a gimnázium padjait koptatta. Az intézmény gyermekközpontúságáról és családi hangulatáról volt közismert. Amint azt **Pecsenya Edit** igazgató elmondta, ma is sikeresen építenek erre a hagyományra. A 2005-ös fenntartóváltás óta az iskola gyereklétszáma folyamatosan növekszik és az épület szinte teljesen megújult. Az óvodába jelenleg 87 gyerek jár, az általános iskola és a gimnázium diákjainak száma 205, a kollégiumnak pedig 97 lakója van. Az igazgatónővel a folyamatok háttéréről beszélgettünk.

– Mi indította annak idején az iskola vezetését arra, hogy az Országos Szlovák Önkormányzatnál kezdeményezze az intézmény átvételét?

– 2004-ben elkészült Békéscsaba Megyei Jogú Város intézményfejlesztési intézkedési terve, amelyben a város közgyűlése megfogalmazta azokat a fejlesztési elképzeléseket, amelyek mentén a közoktatás rendszerét fenntartani, illetve fejleszteni kívánta. Ez a dokumentum hozzánk is eljutott, hiszen véleményezői voltunk. Alaposan áttanulmányoztam és azt láttam, hogy ebben az én iskolám, a Szlovák Gimnázium, Általános Iskola, Óvoda és Kollégium számára nem mutatkoznak azok a fejlődési perspektívák, amelyeket az igazgatói pályázatomban jeleztem, s amit az itt dolgozó munkatársakkal elképzeltünk. Mindenképpen növelni szándékoztuk a létszámunkat. Természetesen szerettünk volna fejleszteni a módszertani, pedagógiai és munkakultúrát. Minőségfejlesztésben, valamint a taneszközök fejlesztésében gondolkodtunk. Fontos szempont volt az intézmény energiatakarékos működtetése is, hiszen egy ilyen viszonylag nagy alapterületű intézménynél nem mindegy, hogy mekkora a fűtésszámla, illetve miként gazdálkodnak az itt dolgozók a villamos árammal, milyen elektromos eszközöket használnak. Amikor láttuk, hogy a város fejlesztési terve a fenntartás biztosításán túl az intézményünk számára semmilyen jövőképet nem mutat, megvitattuk a kérdést az iskolavezetéssel, majd kiálltunk a nevelőtestület elé is. Így vetődött fel a fenntartóváltás lehetősége, hiszen előttünk volt a szarvasi példa. Bár akkor még csak hat hónap telt el az ottani fenntartóváltás óta és nem álltak még rendelkezésünkre teljes körű tapasztalatok az új rendszer működéséről, mégis úgy láttuk, hogy ez az az irány, amely hosszú távon biztosítja az iskola fenntarthatóságát és segít valóra váltani az előbb felsorolt elképzeléseinket. Egy közoktatási intézményt ugyanis állandóan fejleszteni kell. Ha nincs mozgásban, ha nincs lendület az intézmény működésében – legyen szó akár személyi, akár tárgyi feltételekről vagy a szakmáról –, akkor az intézmény nem tud fejlődni. Az vezetőnek az is a dolga, hogy állandóan mozgásban tartsa a rendszert és megtalálja azokat az irányokat, amelyek mentén egy

adott intézmény képes a jó teljesítményre, az előrehaladásra, változásra, alkalmazkodásra. Amikor a nevelőtestülettel is megvitattuk a kérdést, egyértelművé vált a szándékunk és megkerestük a családokat is. Soha annyi szülő olyan aktivitás mellett nem vett részt az iskola életében, mint 2004 novembere második felében, amikor ezeket a kérdéseket megvitattuk. Közeledett a karácsony. Félttem, hogy a szülők esetleg a rossz idő miatt nem jönnek el, hiszen vannak vidéki tanulóink is, de a legtávolabbi helyekről is bejöttek. Itt voltak a tótkomlói, a szarvasi és természetesen a csabai szülők. Akkor még működött az iskolaszékünk, amelynek a külsős tagjai is megjelentek. Az iskola könyvtárban voltunk, és valahogy érezni, tapintani lehetett, hogy megvan a támogatás. Amikor a szülői szervezet is meghozta a támogató határozatot, levelet írtam az OSZÖ közgyűlésének, melyben kértem, hogy vegye át fenntartásba a békéscsabai iskolát. Nagyon gyorsan zajlottak az események, mindvégig azt éreztem, hogy úgy a nevelőtestület, mint az iskolavezetés és a szülők egyértelműen támogatják az elképzeléseinket. Azt nem mondom, hogy könnyű volt az átmenet, azt sem mondom, hogy könnyű volt végigülni a tárgyalássorozatot, hiszen még nem voltak tapasztaltok. Nem az én feladatom volt az átadás-átvétel lebonyolítása, de az iskola vezetőjeként részt vettem minden egyes lépésben, amelyek során az államháztartás egyik alrendszeréből a másikba kerültünk és minden számlaszám, statisztikai számjel, OM-azonosító s a kollégák fizetését biztosító anyagi háttér a helyére került.

– Az iskola ennek köszönhetően kívül maradt azokon a folyamatokon, amelyek másutt a közoktatás átalakítása során jelenleg zajlanak?

– Csak részben maradtunk kívül. A fenntartóváltás révén önkormányzati fenntartásból országos kisebbségi önkormányzati fenntartásba kerültünk, ezért benünket az ún. központosítás, tehát az állami fenntartásba vétel nem érintett. A közoktatásban zajló összes többi folyamat viszont nálunk ugyanúgy lejátszódik. Tehát az új NAT elfogadása után a kerettanterveké következik. Most véghajtunk a dokumentumok (peda-

gógiai programunk, helyi tantervünk, házirendünk, SZMSZ-ünk) módosításával, de végig gondoljuk a működés egyéb részeit is. Friss óratervünk van, hiszen fel kell készülnünk az új tantárgyak bevezetésére, a hit- és erkölcsstanra, amelyek esetében majd szülői döntésen alapul, hogy melyik gyermek milyen órára fog járni. Nagyon várjuk a pedagógusok alkalmazására vonatkozó rendelkezéseket, hogy a jövő tanévet elő tudjuk készíteni. Az új köznevelési törvény életbe lépésével összefüggésben rengeteg szervezési feladatunk van. és egy kicsit aggódva figyelünk a költségvetésünkre. Gazdaságilag önálló intézményként működünk. Óvatosan, körültekintően használtuk fel a rendelkezésünkre álló összegeket, nem szorultunk kiegészítő forrásokra. A takarékos gazdálkodás számunkra mindig is alaptétel volt nálunk, e téren legalább húszéves gyakorlatunk van. Gondolom a bérszínvonal is alacsonyabb, mint egy budapesti fenntartású iskolában, bár igazából ezt nem merném állítani. Ilyen szempontból talán az igény szint is alkalmazkodik a vidéki léthez. Minden egyébben pedig addig nyújtózkodunk, ameddig a takarónk ér.

– *Mi történt pontosan az elmúlt időszakban?*

– Az iskola és az ide járó gyermekek szülei számára teljesen egyértelmű az a különbség, amely a korábbi és a jelenlegi fenntartó között mutatkozik. Ez elsősorban a korszerűsítésben és a létszámbeli gyarapodásban nyilvánul meg. A mi iskolánk mindaddig nem került konfliktusba az önkormányzattal, ameddig nem jelentkezett egyfajta létszámnövekedés. Önkormányzati intézmény igazgatójaként akkor éltem át az első igazán nagy viszályunkat, amikor a második óvodai csoport indítását kérvényeztem. Ezt a csoportot még az önkormányzati fenntartás idején sikerült elindítani, amit nagy sikerként éltem meg. Az OSZÖ-höz kerülve azonnal elindítottuk a harmadik csoportot, s nagyon sajnáljuk, hogy nem tudunk egy negyediket is, mert nincsen helyiségünk. Így 87 gyermek jár hozzánk, három csoportba. Úgy gondolom, hogy a békéscsabai szlovák óvodába akár száz gyerek is beiratkozna, ha lenne még egy negyedik óvodai csoportszobánk. A fejlesztések az OSZÖ háttértámogatásával folyamatosan és fokozatosan zajlottak. Az OSZÖ egy olyan iskolaépületet vett át fenntartásba, amelyik felújításra szorult. Az épületet 1961-ben adták át, eredetileg kollégiumnak épült. Akkor történt egy emeletráépítés, amikor az iskola a kollégium épületébe költözött. Ez a bővítés nem járt együtt teljes körű korszerűsítéssel, mert például lemaradt a tornaterem. Korábban a város központjában állt az iskolaépület, s abban volt egy tornaterem is. Itt, ahol most vagyunk, a kétemeletes épületszárnyakat háromemeletesekre bővítették, de tornateremre nem maradt se pénz, se akarat. Több mint tíz éven át nem volt tornatermünk, aztán a 90-es évek elején nemzetiségi célú források felhasználásával az is megépült. Maradt tehát a régi épület, amelyhez 2006-tól kezdve folyamatosan hozzányúltunk. A nyílászárók cseréjével kezdtük, amelyek nagyon rossz állapotban voltak. Korszerűsíteni kellett az egész vil-

lamoshálózatot és a számítógépes rendszert, a vezetékek ugyanis nem voltak becsövezve, csak úgy a falban futottak, ezért már nem volt biztonságosan fenntartható az épület. Féltünk, hogy esetleg valamilyen gond adódik és az informatikai hálózatunkat sem tudtuk bővíteni, mert nem bírta el a rendszer. Mindez működés közben valósult meg. Összeszámoltam, eddig tizenhét ütemben szerveztem meg a korszerűsítési munkákat. Ritkán volt olyan szerencsénk, hogy a nyári szünetben sikerült ezeket elvégezni, mert mindig az adott pályázati forrás felhasználása döntött a felújításról. Meg kell említenem, hogy *Darabos Imre* építész személyében egy nagyon jó segítőtársam van, hiszen én elsősorban irodalomtanár vagyok. Ő építészként és műszaki szakemberként mindig megtervezte, hogy az adott pénzeszközt, amelyre esetleg van mód pályázni, miként lehetne a leghatékonyabban felhasználni és milyen sorrendben. Ezeket az ütemeket hihetetlenül jól sikerült összehangolni, hogy a meglévő összes kis forrást a felújítás céljaira tudjuk használni. Volt lapos tetőszigetelés, homlokzati hőszigetelés, homlokzatfelújítás, elektromos és informatikai hálózat felújítás, burkolatcsere, vizesblokk felújítás a kollégiumban és az iskolai részen. Ezeket túl szaktantermeket alakítottunk ki, megépült az informatika terem és a fejlesztő szoba, nyelvi laboratóriumot építettünk, felújítottuk a közösségi helyiségeket, a konyhát és az ebédlőt, de megújult a tantermek egy része is. Az OSZÖ egy TIOP-pályázaton is indult, így sikeresen tudott taneszköz-fejlesztési forráshoz jutni. Ennek köszönhetően jól el vagyunk látva interaktív táblákkal is, hiszen a tantermeink 53 százalékában van ilyen, amit remek aránynak tartok. Most 22,5 millió forintból – szerencsére a nyári szünetben – a földszinti folyosókat, helyiségeket és a szekrényeket fogjuk felújítani, beleértve az igazgatói irodát is, merthogy elvi kérdés volt nálam, hogy az irodámat utoljára hagytam. Ezeket a felújítási szakaszokat összeszerakva ott tartunk, hogy még kb. 80 millió forintnyi bruttó összegre lenne szükség ahhoz, hogy kijelenthessük: a békéscsabai szlovák iskola felújítása befejeződött. Említettem az energiatakarékos megoldásokat. A hatalmas lapos tetők szinte kínálják magukat a napkollektorok elhelyezésére, miáltal további energia megtakarítás érhető el. Az EMMI Egyházi, Nemzetiségi és Civil Kapcsolatokért Felelős Államtitkársága érzékenyen követi az igényeinket. Itt járt *Hölvényi* államtitkár úr is, aki személyesen győződött meg arról, hogyan hasznosítottuk az eddigi forrásokat és támogatásáról biztosított bennünket a befejezéshez. Tudjuk, hogy vannak más testvériskolák is, amelyek szintén elindulnának ezen az úton.

– *Korábban említette, hogy 87 gyermek jár a szlovák óvodába. Mennyien maradnak itt az általános iskolában és mi a helyzet a gimnáziumi beiskolázással?*

– Óvodásaink csaknem háromnegyede itt marad az iskolában. Ott sok minden kiderül egy gyerekről. Igyekszünk következetesen végrehajtani a kétnyelvű óvodai programot, így nagyon sokuk szülei látják, hogy ez mekkora örömet jelent a gyerekeknek. Ugyan-

akkor bizonyos részképességek hiánya, megkésett beszédfejlődés vagy logopédiai problémák esetén mi magunk is megfontolásra ajánljuk a szülőnek, hogy a gyerek végigkínlódjon-e egy nagyon intenzív kétnyelvű szakaszt.

– *Mert nem beszélnek szlovákul a gyerekek, amikor óvodába kerülnek?*

– Ez az alaphelyzet. Nem beszélnek szlovákul. Ezért ezt a háromnegyedes arányt különösen jónak tartom. Örülnék, ha azt mondhatnám, hogy a szülő csakis a nemzetiségi kötődése alapján határoz, a döntésénél azonban nagyon sok szempontot vesz figyelembe. Mellettünk általában az a meghatározó érv, hogy a ránk bízott gyermekkel odaadón törődünk, ápoljuk bennük valamennyi pozitív tulajdonságukat, erősítjük mindazt, ami a gyerekekben jó, biztatjuk és segítjük a céljaik elérésében. Mi magunk is úgy szeretnénk tudatosan fejlődni, hogy mindig megőrizzük iskolánk előremutató hagyományait. Az elődeinktől, és saját tanárainktól, mi is ilyen odaadó törődést kaptuk. Ennek segítségével lettünk pedagógusok, mérnökök, így boldogultunk az életben. Mivel a tantestület jelentős része ennek az iskolának a volt diákja, úgy hiszem, hogy mi ezt az értéket magunkban hordozzuk. Az iskola sokat vállal magára a gyermeki nevelés, a személyiségfejlesztés terén és mindezt a szülővel együttműködve kívánja megtenni. Ez a programunk, és azt tapasztalom, hogy nagyon népszerű Békéscsabán. Ezért van ennyi gyerekünk az óvodában és ezért beszélhetünk erőteljes létszámnövekedésről. Húsz fő alatti elsős osztályaink már régen nincsenek az általános iskolában. Nyilvánvalóan a szlovák kötődést valahol hordozzák magukban gyerekeink családjai, tehát nem lehet azt mondani, hogy nincs meg a csabaisághoz és a szlovák kultúrához való ragaszkodásuk. Persze különfélék. Akad olyan család, amelyiknél erős ez a kötődés, vannak ahol a nagyszülői ág a meghatározó, s akiknél ez csak egy pillanatnyi felismerés, van ahol tudatos választás és van ahol tetterős is. Nagyon sokféle módon találkozom tehát azzal, hogy miért döntenek éppen a szlovák nyelv és kultúra mellett. Mert azért kell egyfajta erős elkötelezettség ahhoz, hogy ma Magyarországon egy anya és apa úgy döntsön: szlovák iskolába írattja a gyermekét egy olyan megyeközpontban, ahol számtalan más lehetőség adódik. Választhat az angol, a testnevelés, az ének tagozat és az elitképzés között. Ez a személyiségközpontú, családias légkörű és az értékekre épülő nevelés, amit mi kínálunk, most igen elismert itt Békéscsabán.

– *Az általános iskolában csabaiak a gyerekek. Mi a helyzet a gimnáziumban?*

– Nagy bánatunk, hogy a gimnáziumban nem sikerült előrelépni a létszámunk tekintetében, amely évek óta stagnál és elég alacsony. Elsősorban békéscsabai gyerekek, tehát a saját iskolánkból ide járók mennek tovább a gimnáziumba. A négyes átlagot elérik kilencven százaléka marad itt. A tanulóink részt vesznek az OSZÖ ösztöndíj-programjában, amely szintén iskolánk „terméke”. Az itt dolgozók találták ki azt a működtetési

rendszert, amellyel az a célunk, hogy a tehetséges, jól tanuló gyerekek 7-8. osztályban kapjanak még egy kis többletsegítséget a mentortanáruktól. Így talán az átlagnál kissé tudatosabban éljük meg, hogy ők szlovák gimnazisták szeretnének lenni. Készítsenek különböző témájú projektmunkákat, amelyeket mentortanárukkal egy-egy félév során végig kísérnek. Most 16 hetedikes és nyolcadikos gyerekünk van, aki részt vesz ebben a programban és teljesíti azt a feltételt, hogy 4,0 fölé tanulóátlaga van. Úgy gondolom, alapvetően helyes ez az elképzelés. Épp tavaly végeztek az „első fecskék”. Ezek a tanulóink emelt szintű érettségire tettek és három közülük szlovák egyetemen tanul tovább. Van tehát értelme dolgozni, nem kell türelmetlennek lenni. Bízom benne, hogy Szarvasról és Tótkomlósról egyre többen fognak hozzánk csatlakozni.

– *Ez azt jelenti, hogy a gimnáziumba elsősorban a megye kétnyelvű általános iskoláiból jelentkeznek a gyerekek?*

– Igen. Sajnos a nyelvoktató iskolákban érezhető a visszaesés. Most van Pitvarosról egy gyerekünk, és nagyon örülünk neki, támogatjuk, hiszen épp az ösztöndíjprogram segítségével a nyelvoktató iskolákba járók előtt is nyitva áll az út. Hogyha Pitvaroson, Nagybánhegyesen, vagy másutt, ahol van szlovák oktatás, a kollégák felismerik a lehetőséget, meglátják benne a perspektívát tanítványaik számára, az örömteli esemény lesz. Mi nyitottak vagyunk tanulóik fogadására.

– *Békéscsabán jelenleg nincs szlovák nyelvoktató iskola?*

– Nincsen. Oktatnak nyelvet és citeráznak szakköri formában, heti egy-két órában, de nyelvoktató modell Békéscsabán már régen nincsen. A Petőfi és a Madách utcai iskolában szűnt meg utoljára a nyelvoktatásnak ez a formája, amit egyébként nagyon sajnállok. A nyolcvanas évekig jöttek hozzánk gyerekek ezekből az intézményekből, de az 1990-es évektől már nem volt ilyen és egy-két kivételtől eltekintve kizárólag a kétnyelvű iskolákból tudtuk feltölteni a gimnáziumot. Nagyon jó lenne előrelépni, de nemcsak a mi oldalunkon pattog a labda, hanem Tótkomlóson és Szarvason is.

– *Említette, hogy Békéscsabán nagy az intézmény társadalmi beágyazottsága. Hogyan kapcsolódik az iskola a szlovák kulturális életbe?*

– Hallatlan nagy jelentőséget tulajdonítok a dél-alföldi szlovákok együttműködésének. Rendkívüli módon felvillanyoz – és az egykori egynyelvű szlovák világ iránti némi nosztalgiával is eltölt – a romániai vagy vajdasági szlovák közeg. Minden vágyam, hogy a gyerekeknek is megmutassam ezt, hiszen itthon erre már nincs lehetőség. Öt-hat éve veszünk részt a dél-alföldi szlovák középiskolák vándorversenyén, ahol dél-alföldi témákat dolgoznak fel a gyerekek tudományos diákköri dolgozat keretében, majd beszámolna azokról egymásnak. A rendező iskola is bemutatkozik, bemutatja a környezetét és kultúráját, így lassan a mi gyerekeink is beutazzák a Dél-Alföldet. Voltunk a diákjainkkal a *Vajdaságban, Bácsky Petrovec*-ben, meglátogattuk a naiv festészetéről világhírű *Kovačičát* és kétszer is jártunk a

Fejlődött az iskola informatikai és nyelvi rendszere

romániai Nagylakon. Mi is rendezői voltunk a versenynek és Tótkomlóssal és Szarvassal együttműködve meg tudtuk mutatni a résztvevőknek az itt élő emberek mindennapjait. *István Anna* és *Krajcsovics Hajnalka* a Szlovák Kultúra Házából nagyon sikeres pályázatot nyújtott be, amelyhez mi is csatlakoztunk. Pályáztunk Szlovákiában is annak érdekében, hogy a Dél-Alföld tanárainak is lehetőséget teremtsünk egyfajta találkozóra. Az első ilyen találkozó itt, Békéscsabán zajlott a Szlovák Kultúra Háza, a Csabai Szlovákok Szervezete és az iskolánk rendezésében. Azóta már a harmadik találkozón is túl vagyunk. Legutóbb a vajdasági *Selenčán* rendezték meg. Büszke vagyok arra is, hogy a dél-alföldi szlovák tanárokat elismerő *Tessedik-díj* alapító okirata éppen a mi iskolánk könyvtárában született. Itt gyűltünk össze és hoztuk létre ezt az elismerést, *Pavol Hlásnik* (a Romániai Csehek és Szlovákok Demokratikus Szövetsége első alelnöke – *a szerző megjegyzése*) vezetésével. Rendszeresen összehangoljuk a programjainkat is, nagyon gyakran beszélünk telefonon, tehát a kapcsolatunk túlmutat a szakmai érintkezésen, azt hiszem barátinak nevezhető. Számítalan további olyan rendezvény van, amelyen nem csak a tanárok, hanem a gyerekek is találkozhatnak egymással. Részt vehetnek különböző kulturális eseményeken, mint pl. a *Dolnozemskej jarmok* (Alföldi Vásár), amelyet hol az egyik, hol a másik országban rendeznek meg. A kulturális eseményeinkre kölcsönösen meghívjuk egymást, legyen az a Csabai Kalendárium bemutatója, szlovák nyelvű színházi előadás, tudományos tanácskozások, vagy a kutatóintézetünk „*A tudomány szemszögéből*” című előadássorozata. Vannak saját programjaink is, amelyeket a Szlovák Kultúra Házával közösen szervezünk. A legújabb kezdeményezés az, hogy azoknak a diákoknak a kötelező közösségi szolgálatát, akik most kezdték meg a középiskolai tanulmányaikat, a Csabai Szlovákok Szervezetével szeretnénk és fogjuk megszervezni. Tanítványaink így a civil szervezet égisze alatt különféle közösségi programokban vesznek majd részt. Ez az egyszerű fizikai segítséssel túl akár az idősebbekről való gondoskodásba való bekapcsolódást is jelentheti. Nagyon sok idősünk lakik ugyanis különböző szociális intézményekben és a csabai szlovákok tartják velük a kapcsolatot. Számos kultúracsoporthoz van,

melyeknek tagjai karitatív tevékenységet is végeznek, vannak könyvtáraink, amelyeknek jól jön, ha a fiatalok egy kicsit rendbe rakják azokat. Olyan emberekkel találkozhatnak, akik aktívak a mi közösségünkön belül. Úgy gondolom, hogy ez az út járható lesz a mi diákjaink számára is. Most készítjük elő az együttműködési megállapodást a civil szervezettel és már júniusban indul az első csoport is. Bízom benne, hogy a szülők támogatását is élvezzi ez az új program.

– *Az ösztöndíjprogram kidolgozása az iskola pedagógusainak a munkája volt. Az OSZÖ pedagógiai módszertani központjának a szakmai háttérét is az iskola adja, amely a Slovincinár (Szlovák tanár) című módszertani folyóirat szerkesztője. Az iskola tantestülete a tankönyvfejlesztésben is részt vesz. Milyen tankönyvek készülnek most?*

– Az anyanyelvű, a kétnyelvű és a nyelvoktató iskolák számára egyaránt készülnek taneszközök. A fejlesztésnek öt területe van. Elkészül azoknak a magyar tankönyveknek a fordítása, amelyeknek még nincs szlovák változata, de új fejlesztésű tankönyvek is készülnek szlovák nyelvből, például szlovák antológia, népmesmeret tankönyv a 11-12. évfolyam számára és új tankönyv a szlovák társalgáshoz. Programmá fejlesztések is fognak történni, ami egy-egy, már meglévő tankönyv ún. flipbookokkal történő kiegészítését jelenti. A flipbookok olyan interaktív feladatokkal, képekkel, hanganyaggal, videókkal, animációkkal kiegészített tankönyvek, amelyek segítségével érdekes feladatokat lehet megoldani, ezáltal az egész tudásanyag átadása szórakoztatóvá válik. Flipbookból van olyan is, amikor pusztán a tankönyv van digitalizálva és nem található benne további animáció, vagy ábra, nem lehet belemenni, hanem mondjuk „lapozni” lehet a tankönyvet. A legnagyobb fejlődési lehetőséget a digitalizálásban látjuk, hiszen az iskolapadokban egy olyan nemzedék ül, amelyik hozzászólt ahhoz, hogy egy enter-gomb lenyomásával azonnal mindenféle információhoz hozzá lehet jutni – érdekesen, színesen és kellőképpen motiváltan. A tanári munkában tehát nyilvánvalóan figyelembe kell venni ezt a fajta gyermeki elvárást. Készül egy segédlet az óvodáink számára is. Bízunk benne, hogy az ELTE segítségével lesz egy akkreditált továbbképzésünk a népmesmerethez kapcsolódóan, hiszen az új köznevelési törvény szerint ezt a tantárgyat a jövőben önálló tantárgyként kell tanítani. Összesen 67 tétel fejlesztéséről beszélünk, amelyre a TÁMOP 3.4.1 „*A nemzetiségi tanulók nevelésének és oktatásának segítése*” című programja keretében most induló, 180 millió forintot meghaladó projekt útján kerül majd sor. Mindez konzorciumi formában valósul meg a mi iskolánk és az OSZÖ konzorciumának összefogásával. Az iskolánk szerepe a program pénzügyi karbantartása, levezénylése, koordinálása és szakmai felügyelete. Ha minden jól megy, akkor ez a nagy horderejű fejlesztés két év alatt valósul meg. Hatalmas munka azoknak, akik részt vesznek benne, másrészt óriási előrelépés lesz mindazoknak, akik használni fogják a kiadványokat, a programokat.

Racsó Erzsébet